

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כששואלים יהודי: הרי "ספדו ספדני"א וחנטו חנטי"א" עם כל שאר הענינים? עונה הוא: אינני יודע משום "קונצים" ופוליטיקות, ומשום ספדנים ושום קברנים - "אנא קרא קדריש", ללא שום פלפולים: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים!"

ראה עמוד 16

והזמן גרמא (יהושע)

והזמן גרמא - ימות המשיח
חלק ממענה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
בכתב-יד קדשו להרשד"ב וולפא ש"י
בתאריך י"א ניסן ה'תשנ"א

הוצאה מוגדלת
עם מוסף מיוחד
"ימות המשיח"

ערב שבת קודש פ' שלח (באה"ק: קורח), כ"ח סיון
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תעב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

ר' מיכל ב"ר שמואל ע"ה דויטש
נפטר ביום ט' סיון ה'תשל"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת **בלומא גוטא** בת **נעכא** תחי'
לרגל יום ההולדת שלה ביום א' דחג השבועות
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י בתם וחתנם

מרת **אסתר** ובעלה הרה"ת ר' **יעקב מיכאל הלוי שיחיו גינזבורג**

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

נתקיימו דברי הילקוט שמעוני: "שנה שמלך המשיח נגלה בו כו"

[. .] וענין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו - שנת ה'תשנ"א, שסימנה מרומו בפסוקי "תנשא מלכותו" (דקאי על דוד ושלמה², שמלך המשיח הוא מזרעם³) בכל העולם כולו, והר"ת שלה "הי' תהי' שנת אראנו נפלאות", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁴ - מתחיל מה"נפלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, "אראנו") בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם נתקיימו דברי הילקוט שמעוני⁵: "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . הגיע זמן גאולתכם", ומאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא ("הנה זה בא") . . ומשמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

(משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א - מוגה)

- (1) בלק כד, ז.
- (2) פרש"י עה"פ.
- (3) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת שסב. פיה"מ ר"פ חלק
- (4) מיכה ז, טו.
- (5) ישעי' רמז תצט.

משיח - מנחם שמו

צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ ראה היתשכ"ה (לקו"ש ח"ט ע' 288)

ורעט זוכה זיינען דער גאולה שלימה דורך משיח צדקני וזאת מנחם שמו אנו

היינו גאולה צדקני

במה סבו (דעם צ"ב"ס נאמען איז דאך "מנחם" - צדקני"ל"בס"ל, און פקנדל - חושבני) - וזאת דערפאר דער זיינע ספרים אנגערופן בשם "צדק צדקני".

ב"ה

3 דבר מלכות

כששומעים הוראה מנשיא הדור - אין מה להתבונן! / משיחת ש"פ שמיני ה'תשח"

8 זמן הגאולה

מהו ענינו של יום ג' תמוז? / הזמן הנוכחי באור הגאולה

15 "הוא בחיים"

מעולם לא הי' הענין שיכולים לשאול "וכי בכדי כו" / שיחות אודות נשיא הדור חי וקיים

18 "בזכות נשים צדקניות"

תכונה שעוברת מדור לדור / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

20 "וילחום מלחמת ה' - וינצח"

"ילך וישוב לביתו" / שיחות בענין שלימות העם והארץ

21 "ימות המשיח" - מוסף מיוחד לג' תמוז

"כל עיני הגאולה התחילו כבר" / לקט נפלא בענין מהות התקופה והרגע בהם אנו נמצאים

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04) דואר אלקטרוני (חדש): yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

המדור מוקדש לע"פ ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר "ואתם תהיו לי ממלכם כהנים וגוי קדוש" יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

כששומעים הוראה מנשיא הדור - אין מה להתבונן, צריכים לציית ולעשות!

אי אפשר להביא את משיח באופן כזה - שכששומעים משהו, מוציאים את ה"שולחן-ערוך" וניגשים למורה הוראה לשאול פשוט ב"באר היטב" - האם זה לא סתירה למה ששמעו ● דרושה התקשרות וקבלת עול, וצריכים לציית ל"רבנו" ללא חשבונות כלל. ענינו של יוצא צבא - שאין לו חשבונות כלל, עברו שום מציאות אינה קיימת, מלבד המפקד והוראותיו ● כאשר שומעים הוראה מנשיא הדור, אין מה להתבונן, להתייעץ ולעיין בספרים - צריכים לעשות מה שאומרים ● משיחת ש"פ שמיני ה'תשח"י - בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לשדה לקבל פני שבת מלכתא) . . ובתוך שהיו משוררים אמר הרב לתלמידיו: חברי רצונכם שנלך לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים? - וירושלים היא רחוקה מצפת יותר מכ"ה פרסאות - השיבו קצת מן התלמידים: אנו מרוצים מכך, וקצת מן התלמידים השיבו ואמרו: נלך מקודם ונודיע לנשותינו - וכלשון הש"ס³: "איזיל . .

א. בספר שבחי האריז"ל ושבחי הרב חיים ויטל ז"ל (אשר חלק גדול מהסיפורים שם מופיעים גם בכתבי האריז"ל), מסופר בתחלתו:

"פעם אחת בערב שבת סמוך להכנסת כלה יצא עם תלמידיו חוץ לעיר צפת . . כדי לקבל השבת (כפי שהסדר ע"פ קבלה² - לצאת

(* מובאת בזה בקשר עם ענין השליחות שבפרשתנו ובסמיכות לג' תמוז.

1) ע' ג.

2) ראה פתיח סעוד הכוונות ענין קבלת שבת דרוש א. מג"א (וכנה"ג) הל' שבת ס' רסב ס"ג. ס' מנהגי האר"י -

פתורא דאבא - ענין קבלת שבת אות ז.

3) ברכות כז, ב. וראה ג"כ ירוש' ברכות פ"ח ה"ו: א"ל נמלך גו בייתא.

התגלות המשיח בימינו

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף

מכיון שנשיא דורנו הי' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה". (משיחת יום ג' פ' כי-תצא, יו"ד אלול ה'תשנ"א - בלתי מוגה)

בימינו אלה ישנה ההתגלות דמשיח

נוסף על המבואר לעיל שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחי' היחידה) שבכא"א מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) - כידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל¹", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"², ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו', הי' מתגלה ובא בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח³ שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

(משיחת ש"פ וירא, ח"י מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה)

מתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח"

על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל¹", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"², ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את הכל - הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא - לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

(משיחת ש"פ חיי שרה מבה"ח כסלו ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

1) פ' הברטנורא למגילת רות.

2) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח).

3) נשיא הדור, שכולל את כל נש"י שבדור (ראה ד"ה פדה בשלום בשערי תשובה לאדהאמ"צ פ"ב).

וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע' ועוד.

הגאולה ישנה כבר בפשטות

בימינו אלה – ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו

ובפרט בימינו אלה – ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו, וצריכים רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בנינו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לגשת ולהסב אל השולחן" ("צוגיין און זעצן זיך צום טיש"), שולחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מעניני הגאולה, לזיתן ושור הבר ויין המשומר, ועוד ועיקר, "לדעת את ה'", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת מוצאי י"ט-כ"ף כסלו ה'תשנ"ב, ב"יחידות" כללית - מוגה)

הגלות היא רק חלום והמציאות האמיתית היא הגאולה!

מה שמדברים ומרעשים ללא הרף שהנה בא משיח, ללא הבט על כך שנמצאים עדיין בגלות – אין זה "חלום" כלל, אלא אדרבה: זוהי המציאות!

ודוקא כאשר חושבים על הגלות – זהו החלום, רק כיון שנמצאים בגלות (בחלום) משלים את עצמם שזוהי המציאות!

[.] יש לידע, שכל ענינים אלו דגלות הם חלום, והמציאות האמיתית גם בזמן הגלות היא – הגאולה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ פינחס ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה

ברוחניות הענינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד גם השלימות גאולה (רוחנית), עינינו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה. (משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

הגאולה עומדת כבר על סף הפתח

הנני חוזר ומדגיש כמ"פ שלא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכאו"א מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר!!!...

(קטע מדברי כ"ק אד"ש בעת ביקור הרבנים הראשיים, אור לו' מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

כאחד¹⁰, ובמילא חסר גם בהתיבות שקודם לכן; וכן¹¹, שבעינינו שנמסרו ל"רבנן" דרושה קודם כל התקשרות וקבלת עול ("עבדינן עובדא והדר מותבינן").

ה. אותו דבר מוצאים גם אצל שבט לוי:

כאשר משה רבינו אמר "מי לה' אלי"¹², אזי "ויאספו אליו כל בני לוי"¹² וציינו להוראות משה – "הרגו גו"¹³ ו"האומר לאביו ולאמו גו"¹⁴.

ולכאורה תמוה הדבר: הרי רק עכשיו באו ממתן-תורה, זה-עתה שמעו שהקב"ה אמר בעשרת הדברות "כבד את אביך ואת אמך"¹⁵ – ושבט לוי הרי היו שלמים בכל התרי"ג מצוות¹⁶ ולא חטאו – ואם-כן, איך אפשר לציית לפקודה כזו?

אלא הם ידעו שכל דברי משה מתאימים לציווי התורה, ומצד מסירותם ("איבערגעגעבנקייט") למשה רבינו, מקבל התורה הראשון¹⁷, לא חישוב שום חשבונות, הם ידעו רק דבר אחד: צריך לעשות מה שמשמה מצוה¹⁸!

ו. הוראה זו אנו למדים גם מהכתוב¹⁹ "ויסע משה את ישראל מים סוף גו' אל מדבר שור" (וכפרש"י עה"פ שבנ"י רצו להשאר

(10) נוסח ברכת "שים שלום" בתפילת העמידה. וראה תניא פל"ב.

(11) ס"ג.

(12) תשא לב, כו.

(13) שם, כז.

(14) ברכה לג, ט וראה ספרי, ורש"י עה"פ.

(15) יתרו כ, יב.

(16) חגיגה ו, ב. יומא סו, ב. ספרי ברכה לג, ט. וראה רמב"ם הל' ע"ז פ"א ה"ג.

(17) אבות פ"א מ"א.

(18) ראה יל"ש עה"פ מטות לא, ב (רמז תשפה).

(19) בשלח טו, כב.

בביזת הים ומשה רבינו "הסיען בעל כרחם": ללא הבט על רצונם להשאר בביזת הים, עשו בני כפי שמשא ציוו, למרות שיכלו לעשות חשבונות האם מותר לעזוב ולפרוש מה"נגילה ונשמחה בו"²⁰ וללכת למדבר "נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין בו מים"²¹, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה²² והתורה עצמה פוסקת שזו סכנה – מכל-מקום, הם לא ערבו חשבונות אלו, בידעם שאפשר לסמוך על משה רבינו ולעשות כהוראתו.

ז. כך גם בכל דור ודור, כאשר שומעים הוראה מנשיא הדור – "אתפשטותא דמשה בכל דרא"²³, אין מה להתבונן, להתייען ("מיישב זיין זיך") ולעייין בספרים – אלא צריכים לעשות מה שאומרים.

וכשם שעשו זאת כבר תלמידי התמימים – כשהרבי אמר להם לנסוע לערי השדה, הם לא התייעצו עם האבא או עם החותן והחותנת, וגם לא ערכו חשבונות שכאשר ילמדו יותר זמן בישיבה יתוסף בידיעתם – כיון שידעו שהם חיילים, ולחיל אין שום ענין חוץ ממילוי פקודת המפקד.

הקב"ה הרי לא נשאר "בעל חוב" כלל²⁴, ובגלל המסירה ונתניה שלהם לרבי הצליחו בשליחותם וגרמו נחת-רוח לרבי, זאת בנוסף להצלחה בעניניהם הפרטיים, בין בגשמיות ובין ברוחניות.

(20) ל' הכתוב – תהלים קיח, כד. וראה זח"ב (ס, א), שלא רצו ללכת מצד גילוי שכניה שה' שם.

(21) עקב ח, טו. וראה מכילתא עה"פ בשלח שם: היאך אנו יוצאין במדבר כו'.

(22) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. קה"ר פ"ג, ב.

(23) תקי"ז תס"ט (קיב, ב. קיד, א).

(24) אג"ק אדמור"ר מוהרי"צ ח"ו ע' רנה. "היום יום" – כ"ח אלול.

בתור נביא, שזהו בודאות

צריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועצך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני"ו וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגות היום-יום הרגילים, גם ב"כל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"⁴, עד - הנבואה העיקרית - הנבואה⁵ ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"⁶.

(משיחת ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תשנ"א - מוגה, תרגום מאידית)

רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"⁷, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" - עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאוה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'")⁸ להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

(משיחת ש"פ משפטים ז"ז שבט, מבה"ח אדר א' ה'תשנ"ב - מוגה)

4) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א.
 5) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות - ראה מאמרי אדה"ז קצרים ע' שנג"ד.
 6) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.
 7) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.
 8) לשון הרגיל - ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש ח"ג עמ' 285 הערה 1 ובשוה"ג. וש"נ.

כל זה לא יותר מ"מידה כנגד מידה"²⁵, והרי ברכתו של הקב"ה היא "כמה פעמים ככה"²⁶, וגם זה יתגלה בקרוב כש"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁷ והוא - הרבי - בראשם, ויולך את כולנו, ותלמידי התמימים שהתמסרו להוראותיו בראש, לקראת משיח צדקנו במהרה בימינו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א ציוה שהתמימים שנסעו לערי השדה בשליחותו של כ"ק אדמו"ר נ"ע (אשר כמה מהם נוכחו בעת ההתוועדות) יאמרו לחיים וינגנו ניגון].

ח. למרות כהנ"ל, נשאר האריז"ל לקבל את השבת יחד עם אותם תלמידים שאמרו "איזיל ואמליך דביתוהו", וגם אחר-כך למד איתם והם נשאר תלמידיו.

הגם שלא הי' ביכולתם להביא משיח מצד העדר ההתקשרות, מכל-מקום הוא למד איתם ענינים שהם כלים להם לפי ערכם, אשר באמצעותם יוכל להעלותם בהדרגה לדרגא נעלית יותר.

ואדרבה, מצד זה גופא ראה האריז"ל את גודל הרחמנות עליהם, שבגלל זה עליו להשאר ללמוד איתם ולהדריכם.

ואותו הדבר הוא גם ביוצא צבא, כפי שדובר קודם²⁸ ש"כל היוצא למלחמת בית דוד"²⁹ צריך לכתוב "גט כריתות" לכל עניני העולם, ואם אינו עושה זאת, כלומר, שמציאות כל-שהיא עדיין תופסת אצלו מקום

- הרי הוא בכלל "הירא ורך הלבב" שעליו נאמר³⁰ "ילך וישבו לביתו!" ומכל-מקום, אין הכוונה ש"ילך וישבו לביתו" לישון, אלא שיעשה שם על-כל-פנים את הוראות המפקד; ו"מצוה גוררת מצוה"³¹ - עי"ז הוא יתעלה במשך הזמן ויהפוך למקושר באמת עד שיזכה להיות מהיוצאים למלחמת בית דוד ולהביא את הגאולה.

ט. בביאת המשיח הרי יבוא כל בני ישראל, גם ה"אובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים"³², והיות שביאת המשיח תלו' בהפצת המעינות³³, לכן שולחים שלוחים לכל המקומות עד לאשור ומצרים, שיפיצו שם את המעינות ויכינו גם את היהודים הללו לגאולה.

אבל מתי אפשר לשלוח שליח - כאשר הוא מקושר באמת, משא"כ כשמתחיל להתיישב בדעתו, אזי אפילו אם הוא מסכים לנסוע, אך הישוב-הדעת לבד מורה שחסר אצלו בהתקשרות, ובמילא אי אפשר לשלוחו לשם.

כי כאשר חסר אצלו בהתקשרות ל"משה עבדו"³⁴ ועי"ז לה'³⁵, לא יודעים האם הוא ישפיע על סביבתו או ח"ו הפוך, היינו, לא רק שלא יהי' "משפיע" אלא עוד יהפוך ל"מושפע".

משא"כ כאשר השליח מקושר כדבעי, אין שום חשש מכיון שהוא קשור למעלה,

25) סוטה ח, ב, ט, ב - במשנה. וש"נ. פס"ז עה"פ שמות ג, ו.
 26) היינו באיכות ובכמות, ולהעיר ממחז"ל דמדה טובה מרובה כו' ת"ק פעמים (תוספתא סוטה רפ"ד). אגה"ק ס"ח: דלכאורה זו אינה מן המדה כו'.
 27) ישע"י כו, יט.
 28) ס"ג בהנחה (שיחות-קודש תשח"י ע' ריג).
 29) שבת נו, א.
 30) שופטים כ, ח.
 31) אבות פ"ד מ"ב. אדר"נ כה, ד. תנחומא תצא ג.
 32) ישע"י כז, יג.
 33) אגרת הבעש"ט הידועה - נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ.
 34) בשלח יז, לא.
 35) ראה ממילתא עה"פ.

דור האחרון של הגלות (במילא) דור הראשון של הגאולה
 צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ בלק ה'תשנ"א (סה"ש ח"ב ע' 689)

וההסברה כזה - שכיון שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות דרא דעקבתא דמשיחא, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות (49) דור הראשון של הגאולה, לכן, גם בבוא הזמן שאירע החורבן והגלות (החל מי"ז תמוז) מודגש בעיקר (לא תיקון הענין הבלתי-רצוי שבזה, אלא) ה"טוב" שבדבר, שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלמה.

העולם עצמו דורש ותובע מכל יהודי שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה"

כמדובר כמה פעמים, שבזמננו זה כל ההכנות ישנן כבר בשלימות, ועד כדי כך, שגם הכפתורים מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד ("זועט מען גליך דערזען") איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע ("מאָנט") מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה" בשלימות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדש בכלל, ובפרט אבן השתי' שבו, שנמצאת שם מאז בריאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלימות, כך שמיד רואים איך שבית המקדש "בנוי ומשוכלל יבוא ויגלה מן השמים", ומתלבש במקומו הגשמי למטה!...

ויש להוסיף בכל זה:

מכיון שכאו"א מחוייב לומר "בשבילי נברא העולם", לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד מישראל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשבילו, שכל העולם רואה – איך שתיכף ומיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה [ההדגשות במקור])

דורנו דור הגאולה

דבר ברור

דבר ברור הוא שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה – דוגמת הדור שנכנס לארץ לאחר חמשה עשר באב שבו "כלו מתי מדבר", ואז נעשו "כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ... מאותן שכתוב בהן (בפרשתנו¹) חיים כולכם היום"².

(משיחות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, ט"ז מנ"א ה'תשמ"ח - מוגה)

לפי כל הסימנים

דובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין"³, וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה.

(משיחות ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

וכפתגם הידוע³⁶ – "כאשר קשורים למעלה לא נופלים למטה", זאת-אומרת, אפילו אם מצד עניני עבודתו עליו ללכת "למטה", מכל-מקום אין חשש כלל שיפול או יחליק מאחר והוא קשור למעלה.

ובנידון דידן: לא השליח הולך כאן אלא המשלח! וכעין "נשתרבה אמתה"³⁷ שעיי"ז הביאו את מושיען של ישראל. אבל כשחסר בהתקשרות יש לחשוש כנ"ל.

יו"ד. ובזה יובן גם מה שהאריז"ל נשאר לקבל את השבת בצפת, דלכאורה, היות ועי"ז ההליכה לירושלים היתה מגיעה הגאולה – מדוע הוא נשאר בצפת, הרי ה' יכול להובילם לירושלים כשעינייהם עצומות?

והתירוץ הוא: כאשר האריז"ל ראה את התלמידים מתחילים להתיישב בדעתם, כלומר שחסר אצלם בהתקשרות, הרי במילא ההליכה לירושלים לא היתה פועלת מה שצריכה לפעול.

והנה, מהאריז"ל עד עתה עברו 400 שנה, וכל עניני הגזירות כו' שעברו בני ישראל במשך זמן זה – הכל מצד העדר ההתקשרות להאריז"ל, כי אם היתה התקשרות כדבעי, כבר מזמן היתה באה הגאולה.

יא. ההוראה מסיפור זה:

בכדי להיות מ"חיילי בית דוד" צריכים

(36) סה"ש תרצ"ו ע' 95 ואילך. וראה גם "שיחות קודש" תשי"א (הוצאה חחדשה) ע' 269 ס"ה.
(37) סוטה יב, ב. הובא ברש"י עה"פ שמות ב, ה.

להיות שלמים בהתקשרות, ולא רק התקשרות בדיבור – "ויפתוהו בפייה ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בדיבתו"³⁸ (ברית מלשון התקשרות), אלא דרושה התקשרות בפועל; ראשית כל צריך להיות הפועל ואח"כ אפשר גם לדבר, אך בדיבורים בלבד אי אפשר לצאת עדיין ידי חובה.

ובאם חסר בהתקשרות, אזי לבד זאת שמפסיד את הטוב האמיתי אליו ה' יכול לבוא – הרי זה נוגע גם לכלל ישראל, כפי שה' אצל תלמידי האריז"ל.

יב. הגמרא מספרת³⁹ שבשבבותי' דרב⁴⁰ היו בדיוני וזכותו של רב⁴¹ הגנה עליהם, כשנסתלקה זכותו חזרו בתשובה.

כאשר מתנהגים שלא כדבעי אזי זקוקים ללימוד זכות, ועוד ועיקר – כאשר רב מלמד עליו זכות הוא מתחיל בעצמו גם ללמד זכות על מעשיו, וזה כבר לגמרי לא מתאים מכיון ש"על כל פשעים תכסה אהבה"⁴²...

מדוע צריכים כזה סדר – שתמיד זקוקים ללמד זכות, הרבה יותר טוב ה' שיתחילו כבר לציית, ואזי יחסכו ל"רב" עבודה, וכבר מזמן היו מביאים את הגאולה ע"י משיח צדקנו שיבוא לגאלנו במהרה בימינו.

(38) תהלים עח, לו-לז.

(39) נסמן בהערה הבאה.

(40) סנהדרין לז, א – על רב זירא, ואולי כצ"ל בפנים.

(41) כ"כ בהתנחה. וראה הערה הקודמת.

(42) משלי י, ב.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

(3) סנהדרין צז, ב.

(1) ואתחנן ד, ד.

(2) פרש"י חוקת כ, כב.

מהו ענינו של יום ג' תמוז?

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. התועודות זו קשורה עם ג' תמוז, נוסף לזה שקשורה ליום השבת, כמובן ופשוט. ג' תמוז הוא היום שבו יצא בעל המאסר והגאולה מבית האסורים, על מנת ליסוע לעיר מקלטו – קאסטר אמא, כפי שהממשלה שפטה אותו.

בשעת מעשה הי' אז ספק האם הענין לטובה או לא; אמנם "כלפי שמיא גליא" שזה הי' לטובה ו"אתחלתא דגאולה", אבל כלפי בשר ודם הי' בזה ספק.

לאחמ"כ התברר גם למטה שהענין לטובה, כיון שזו היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה של י"ב-י"ג תמוז כששחררו אותו לגמרי (גם מהגלות בקאסטר אמא), עד לשנה הבאה – הגאולה והיציאה מהמדינה היא למדינות שבהם יכול הי' להרביץ תורה ומצוות ולהפיץ את המעיינות חוצה בלי מניעות ועיכובים.

ב. כיצד אפשר לברר האם ג' תמוז הוא ענין לטובה או לא?

הדרך לזה, כבכל ענין וענין, על-ידי שמעיינים בתורה, "אסתכל באורייתא וברא עלמא"¹, ו"תורה אור"² – התורה מאירה ונותנת לברר כל דבר ודבר.

ב"תורה אור" גופא יש לעיין במיוחד בחלק ההלכה שבתורה – כי בשאר חלקי התורה יתכנו סברות לכאן ולכאן ו"אלו ואלו דברי אלקים חיים"³, היינו, ב"תורה אור" גופא שתי הסברות הם "דברי אלקים חיים", משא"כ ההלכה נותנת בירור באופן אחד דוקא, אמת לאמיתו, ו"הוי' עמו – שהלכה כמותו בכל מקום"⁴.

ובענינו – צריכים להסתכל בהלכה ולראות מהו החילוק בין העונש דבית האסורים (היכן שבעל המאסר והגאולה הי' עד לג' תמוז) לגבי העונש דגלות (בעיר קאסטר אמא), ומכך ניתן הי' ללמוד האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז על מנת לנסוע לקאסטר אמא היתה לטובה או לא.

ג. מוצאים בהלכה, שיש חומרה בזה מה שאין בזה: מצד אחד בית האסורים חמור יותר מהגלות, ולאידך גלות חמורה יותר מבית האסורים:

חומרת העונש של בית האסורים (לגבי חומרת העונש של גלות) בהלכה, יובן מכך שאחד מה"ארבעה צריכין להודות", הוא "מי שהי' חבוש בבית האסורים ויצא"⁵, ואילו היוצא מגלות לא נזכר בארבעה אלו.

כל עניני הגאולה כבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד יכול זה לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך? והמענה הוא, שאילו היו עניני הגאולה חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות שהגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כתבתלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "זיועצין כבתלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש! (משיחת ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

העולם כבר מוכן ("שוין צוגעגרייט, פארטיק")!

[. . .] מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"יפוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד – בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר? אמנם זוהי עבודה מאוד גדולה ונעלית – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען הוא – עם העולם!

והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן ("שוין צוגעגרייט, פארטיק")! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלובש בכלים דלבושי הטבע – יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו. (משיחות יום ה' פ' קרוז, בדר"ח תמוז וש"פ קרוז, ג' תמוז ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

רק צריכים שהיהודי יגלה ויביא זאת בפועל

ובפשוטות: היום ממש כל העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלימה, ורק צריכים שהיהודי יגלה ויביא ("ארפברענגען") זאת בפועל! (תרגום חפשי משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, י"ד ניסן ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

ובדורנו נשיא דורנו

צילום מהגדה כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ ויצא ה'תשנ"ב (הובאה בעמ' הקודם) און די איינציקע זאך וואס פלעגט איז – אז א איד זאל אויפנעפונען זיינע אויגן כדבעי, וועט ער זען ווי אלץ איז שוין גרייט אַלץ דער גאולה! מהאט שוין דעם "שולחן ערוך", מהאט שוין דעם לוייתן וסוד הבר ויין המשומר, און אידן זיצן שוין כאס טיש – "שולחן אניהם" (מלך מלכי המלכים הקב"ה), צוואמען מיט משיח צדקנו (ווי עס שטייט אין ספרים¹ אן ככל דור איז דא "א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח"), און נאך ארבעים שנה פון הסתלקות ל"ק מו"ח אדמו"ר האט מען שוין אויך "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"¹⁵⁴;

(4) סנהדרין צג, ב. וראה שבת קלח, ב.

(5) ברכות נד, ב. רמב"ם ה' ברכות פ"י ה"ח. טוש"ע

או"ח ר"ס ריט. סדר ברכות הנהנין לאדה"ז פ"ג ס"ב.

(1) זח"ב קסא, רע"ב.

(2) משליו, כג.

(3) עירובין יג, ב. וש"נ.

העולם מוכן להתגלות

הגוף הגשמי וגשמיות העולם הם "כלי" מוכן לאורו של משיח צדקנו

עתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונזדככו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כולל ובעיקר – אורו של משיח צדקנו, אור הגאולה האמיתית והשלימה, ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמעלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדרגות והשפעות כו'), ועל-ידי זה – מתגלה הדבר גם בפשיטות של כל יהודי,

והדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלויין ושור-הבר ויין המשומר², ויהודים כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אביהם"³ (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים⁴ שבכל דור ודור ישנו א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות "משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁵;

עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם

לאחרי "מעשינו ועבודתינו" דכל בני במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחרי גילוי תורת החסידות בי"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה"⁶, ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאנו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומונבת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)⁷, אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

(משיחת ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב - מוגה)

(1) זח"ג לד, ב. הובא ונת' בלקוטי לוי"צ לח"ג ע' ריט ואילך.
 (2) ראה ברכות לד, ב. ב"ב עה, א. ויק"ד פ"ג, ג. ועוד.
 (3) ברכות ג, סע"א.
 (4) פי' הברטנורא למגילת רות. וראה גם שו"ת הח"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סע"ח). וראה שו"ת פאת השדה מע' האלף כלל ע'. ועוד.

(5) תבוא כט, ג.
 (6) ראה ספר השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.
 (7) במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחרי שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחרי ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל – שלא עסק ב"עבודת הבירורים" (לברר את עשו), אלא עסק ב"העלאת מ"נ להמשיך מ"ד דמקיף דתהו" ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

נוסף לזה, בית האסורים אינו עונש ע"פ תורה, ואדרבה, הוא היפך התורה [. . .] משא"כ גלות היא עונש ע"פ תורה, וכמ"ש לגבי "מכה נפש בשגגה"⁶ שצריך לגלות לעיר מקלט.

מזה מובן, שהעונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות – מצד זה שהוא היפך התורה⁶.

[. . .] וכמו-כן בנוגע למאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שהי' ענין חמור ביותר בהיותו עונש היפך התורה. כלומר, נוסף על-כך שכל המאסר הי' בניגוד והיפך התורה ומצוותי', גם עצם העונש על זה – ענין המאסר – הי' היפך התורה.

ובענין זה העונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות.

[. . .] וגם בפשטות – בגלות לא מוגבלים כ"כ כמו בבית האסורים, אפשר להסתובב ולהיות יחד עם אנשי ביתו, לאכול ולעשות מה שרוצים (במקום זה עצמו), ואדרבה – כתוב שבערי מקלט צריך להיות "תיהוי ל' חיותא"⁷ ולכן "מגלין רבו עמו", משא"כ בבית האסורים מאבדים את כל העצמאות ("בעה"ב' שקייט") וכו'.

לאידך גיסא, יש בהלכה חומרה בעונש הגלות שלא מובאת על בית האסורים: החינוך כתב⁸ בנוגע לעונש הגלות בערי מקלט (על "מכה נפש בשגגה") שצער הגלות "שקול כמעט כצער מיתה, שנפרד האדם מאהביו ומארץ מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים" [משא"כ העונש דבית האסורים שלא מדמים אותו ל"צער מיתה"].

יוצא אם-כן, שע"פ תורה (וחלק ההלכה שבתורה) ישנן שתי סברות האם עונש המאסר חמור מגלות או הגלות חמורה מהמאסר.

ד. עפ"ז יובן מדוע בג' תמוז בשנה ההיא – כשבעל המאסר והגאולה יצא מהמאסר על-מנת לגלות לעיר מקלטו קאסטרמא – הי' ספק, וספק ע"פ תורה, האם זהו ענין לטובה או להיפך:

מצד אחד היתה זו יציאה ממצב חמור למצב יותר קל, ולאידך היתה זו יציאה ממקום קל למקום חמור.

ובפרטיות יותר:

מצד אחד היתה סברא (ע"פ תורה) שמאסר חמור מגלות, משום שבבית האסורים לא היתה לו עצמאות כלל, משא"כ קאסטרמא הוא מחוז שלם, וביכולתו להסתובב שם, להתפלל וללמוד תורה, עד כפי שהי' בפועל – שהתענינו במצב היהדות שם ובנו מקוה⁹ שענינו "זרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"¹⁰ – הכנה לגאולה העתידה לבוא, ובמילא גם לגאולה מגלות זו הפרטית, שהרי כל גאולות שם חד הוא¹¹.

(6) מסעי לה, יא.
 (6*) בהנחה אחרת מהתועדות זו שנדפסה ב'התועדות' תשמ"ה ח"ד ע' 2355 הובא ענין זה באופן אחר. ולהעיר מהמבואר בענין זה בשיחות-קודש תשל"ו ח"א ע' 611 ואילך עיי"ש.
 (7) רמב"ם הל' מקוואות בסופן.
 (8) מצוה תי.
 (9) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1063. חו"י ע' 226.
 (10) יחזקאל לו, כה. וראה יומא פה, ב – במשנה. רמב"ם הל' מקוואות בסופן.
 (11) ראה פרש"י ד"ה אתחלתא – מגילה יז, ב.
 (7) מכות י, א. רמב"ם הל' רוצח ושמירת נפש רפ"ז.

ולכן כאשר יוצאים מהמאסר והולכים לעיר מקלט – קאסטרמא, הרי זה ענין טוב. לאיך גיסא, היתה סברא ע"פ תורה שעונש הגלות בקאסטרמא חמור יותר מהמאסר בבית האסורים – כי כל זמן שהי' במאסר עוד לא ניתן פס"ד ברור (מאוה"ע) מה יהי' דינו, ובמילא היתה קיימת אפשרות שישחררו אותו לגמרי. משא"כ כאשר יצא מהמאסר וגלה לקאסטרמא, ה' זה אחרי שפסקו פס"ד ברור שעליו ללכת לגלות, ולאחר שנותנים פס"ד בפועל קשה לשנותו, כפשטות הענין, ובפרט ש"מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא"¹². ונמצא, שהספק בדבר (האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז היתה לטובה או לא) הוא ספק ע"פ תורה.

ומזה גופא שהי' ספק בדבר פה למטה – מובן, שהי' ספק למעלה, ומכך נשתלשל הספק למטה.

אמנם באמת "כלפי שמיא גליא" שלפועל זה יתברר לטובה, ו"נעוץ תחלתן בסופן"¹³ – אך למעלה גופא ישנם חילוקי דרגות: ישנה דרגא נעלית בבחי' "לבא לפומיא לא גליא"¹⁴ ובה אכן יודעים שבפועל ג' תמוז הוא ענין טוב, אבל ישנה דרגא תחתונה יותר שלגבי' ישנו ספק בדבר, וממנה נשתלשל הספק למטה – שאפי' אצל יהודים הי' ספק האם זהו דבר טוב. ועד כדי כך הי' הספק – שאפילו אצל נשיא דורנו, עכ"פ בדיבורו בגלוי, לא שמעו אז שזה ענין של גאולה, ואדרבה – ענין של גלות.

ה. [.] במה דברים אמורים – שהי' (דרגא שבה הי') ספק פה למטה בגלוי – בשנה **ההיא**, אבל במשך הזמן, ועאכו"כ עכשיו, נתגלה שהיציאה מהמאסר בג' תמוז היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה גם מעיר מקלטו בי"ב-י"ג תמוז, עד שבשנה הבאה יצא לגמרי ממדינה ההיא, ואזי נקבע יום זה ליום של גאולה, כפי שכותב במכתבו הידוע¹⁵ [ע"ד מה שהי' בנס חנוכה – ש"לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה"¹⁶].

וסוף מוכיח על תחלתו – סוף הענין גילה שגם תחלת הענין בג' תמוז (שלכתחילה הי' ספק וסברא שזה ענין של ירידה) הוא יום גאולה – "אתחלתא דגאולה".

זאת-אומרת: הגאולה היא לא רק מכאן ולהבא, היינו מזמן בירור הספק ואילך, שהרי אין בכך כל חידוש מאחר וזה כבר נתברר – אלא הגאולה היא גם **מלמפרע**, מעיקרא.

ו. [.] מכך מובנת ההוראה לכאורא בעמדנו בג' תמוז:

מישהו יכול לטעון, אמת אמנם ששומעים ביאורים, הסברות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא אינו חייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת

והרי מאז כבר "כלו כל הקיצין"⁸ [הגם שהדבר תלוי בתשובה⁹, הרי כבר העיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמ"פ, וכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים⁹], ואוהזים כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו¹⁰, בגאולה האמיתית והשלימה. (משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)

תקופה זו נסתיימה כבר

וגם (ולכן) נקראים "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו¹¹ עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁶, כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן¹² ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסימו וחותרמו בפסוק "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", ש"תשרה שכינה במעשה ידיכם"¹³, שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתנו.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשנ"א - מוגה)

8) סנהדרין צז, ב.
9) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
10) רמב"ם הל' פרה אדומה ספ"ג.
11) ויש לומר, שתיבת "חרפו" רומזת על רפ"ח ניצוצים דתהו, שתכליתם ומטרתם (ע"י עבודת הבריורים) ההתגלות ד"רוחו של מלך המשיח.
12) כנ"ל הערה 70 [בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 804], ובפרט ע"י ההוספה בלימוד פנימיות התורה (תורתו של משיח) באופן של חריפות ("חרפו" למעליותא).
13) תבוא כט, ג.
14) פרש"י עה"פ.

ונמצאים כבר על ירדן ירחו

צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ מטו"מ ה'תשנ"א (ס"ה ש"ח ע' 717)

יש להוסיף ולהרגיש הקשר והשייכות דאהבת ישראל להגאולה הכתובה – לא (רק) מפני שביטול הגלות הוא ע"י ביטול סיבת הגלות (היפך דאהבת ישראל), שהרי בעמדנו לאחרי סיום מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות, לאחר סיום כל ימי המסעות ב"מדבר העמים", על ירדן ירחימי (דרגתו של משיח ד"מורה ודאיני), כל כף הגאולה, בודאי שכבר נתקנה סיבת הגלות, ולכן, ההרגשה דאהבת ישראל היא – בתור טעימה ועד להתחלה דהגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם נקודת האחרית – כלכלה מהתחלקות,

12) ברכות נח, א. זח"א קצז, רע"א. ח"ג פרשתנו קעו, זח"א רנג, א. סנהדרין צט, א (בפרש"י שם).
13) נדפס בסה"מ תרפ"ח ע' קמו ואילך. תש"ח ע' 263 ואילך. אג"ק שלו ח"ב ע' פ ואילך.
14) ספר יצירה פ"א מ"ז.
15) ז"ח בראשית ח, א. מדרש תהלים ט, ב. וראה ג"כ 16) שבת כא, ב.

היכן אוחזים כעת?

ידע איניש בנפשי מצבו – אך אין זה בסתירה לדברי נשיא דורנו

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה **דכללות בני** במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי' 'במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות') – **נסתיימה ונשלמה**, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין **פרטי** שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות 'מעשינו ועבודתינו' דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלמות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלמה.

(קטעים משיחת ש"פ נח, ד' מר-חשוון ה'תשנ"ב - מוגה)

יש כבר "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"

[.] אוחזים כבר לאחר "ארבעים שנה"² שנמצאים במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדור"³, ואוחזים כבר ב"יבואו אל מנוחתו"⁴, בארץ הקודש וירושלים⁵, עד "שלום", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלמה, ובמילא מובן, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כמו שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

(משיחת כ"ו ניסן, בעת ה"יחידות", ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית)

סיימו את מעשינו ועבודתינו, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד"

ובפרט שכבר סיימו את מעשינו ועבודתינו – מתשע פרות הראשונות, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד"⁶ לבטל את אלו ש"חרפו אויבך ה" ו"חרפו עקבות משיחך"⁷,

(5) פרש"י שם.

(1) תניא רפ"ז.

(6) כשיחה הידועה של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשמח"ת תרס"א לתלמידי ישיבת תומכי תמימים – נדפסה בלקו"ר ח"ד תשפז, ב ואל"ך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואל"ך.

(2) ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת ה'ש"ת, כמדובר כמ"פ.

(3) תהלים צה, י.

(7) תהלים פט, נב.

(4) שם, יא.

תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברא שזהו ענין של גלות!?

אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? הרי אתה שמעת אודות הגאולה, ובמילא **עכשיו** הנך יודע שג' תמוז הוא "אתחלתא דגאולה", ואתה שמעת מה שבעל הגאולה כותב במכתבו הידוע¹⁵ (לחגיגת י"ב תמוז הראשונה) ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל (רק) יכונה" – במילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה **שלך**, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז באופן ד"כפליים לתושי"¹⁷!

ויתירה מזו: לא רק שאתה מחוייב בזה, אלא כיון שישנו ציווי "מעלין בקודש"¹⁸, צריכה להיות אצלך הוספה בעבודה בכל שנה ושנה, אפילו לגבי העבודה כפי שהיתה בפעם הראשונה בשנת תרפ"ז!

וממשיך להקשות: באיזה פרט בעבודתו עליו להעלות בקודש, הרי ישנם תרי"ג מצוות? והרי באיזו מצוה שרק יתחיל – יבוא מיד ה"קלוגינקער" בריצה ויטען: מי אתה "יא-טיביע-דאם" שתוכל למדוד באיזו מצוה מהתרי"ג מצוות להעלות בקודש, כאשר התורה אומרת¹⁹ "לא תהא יושב ומשקל במצוותי' של תורה" אלא "קלה שבקלה" ו"חמורה שבחמורה" הם שוות; בכל מצוה שרק יתפוס – יטען ה"קלוגינקער": הרי ישנם עוד תרי"ב מצוות! ומה יוצא מזה בפועל – שהוא לא עושה **כלום**, הוא לא מעלה בקודש כלל אפי' במצוה אחת!

אומרים לו: אין צורך לטרוח ולחפש באיזו מצוה להעלות בקודש – כיון שבעל הגאולה כבר הודיע, שהשליחות של דורנו זה היא לעסוק **בהפצת המעיינות חוצה**!

במילא יש לו מיד את ההוראה מג' תמוז, שעליו לעשות את העבודה ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"מעלין בקודש", בהפצת המעיינות חוצה בתור חלק מהפצת היהדות, או להיפך: הפצת היהדות בתור חלק מהפצת המעיינות חוצה.

וכמדובר כמ"פ²⁰ הדיוק בכל ג' הלשונות "יפוצו מעינותיך חוצה": עליו להביא את **המעיינות** עצמם, באופן **דיפוצו**, ובחוצה ממש, עד שפועל מהחוצה שיהי' דירה לו ית' בתחתונים.

והיות שתובעים ממנו עבודה זו, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"²¹, בודאי שיש לו את הכחות לפעול זאת בשמחה ובטוב לבב, בשמחה אמיתית ובטוב לבב אמיתי,

שהרי הקב"ה מברך אותו בבני חיי ומזוני רויחי, ובכולם – רויחי.

(קטעים משיחת ש"פ קרז, ג' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(20) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1119 ואל"ך ובהערות. וראה "ה"ש תנש"א ח"ב ע' 691 ואל"ך (שיחת ג' תמוז).

(17) איוב יא, ו.

(18) ברכות כח, א. וש"נ. זח"ג קסב, רע"ב.

(21) במדב"ר פי"ב, ג. תנחומא נשא יא.

(19) תנחומא עקב ב. דב"ר פי"ו, ב. יל"ש יתרו רמז חצר.

משלי רמז תתקלז.

דוקא ב-770 ומ-770 נפעלת הגאולה

א. אף-על-פי שנמצאים אנו בעוה"ז התחתון בגלות, בגלות זה האחרון, ושם גופא – בחצי כדור התחתון [המקום של רוב מנין ובנין בני" בזמננו] – הרי אדרבא: דוקא ממצב ובמצב ומקום התחתון והגלות, עד בתחתון שאין תחתון למטה ממנו – נפעלת העלי' הכי גדולה ובכל הדרגות והדורות שלפניי ושלמעלה מזה, כולל גם דחצי כדור העליון והדורות הנעלים ביותר (דור דיעה של משה רבינו' וכיו"ב), עד להעלי' של הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה לכל העולם כולו (כולל בחצי כדור העליון), ועבור כל הדורות כולם.

וכידוע שתיבת "גאולה" נכתבת דוקא ע"י תיבת "גולה" בתוספת אל"ף – כי הגאולה נמשכת ובאה על-ידי (העבודה של) הכנסת האל"ף דאלופו של עולם בגלות (גולה)²;

וכיון שהגאולה באה דוקא מהמצב הכי תחתון, לכן היא פועלת שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחרי' גלות, שעלי' אומרים "שיר חדש" לשון זכר³ [שלא כהגאולות שלפני זה, שהי' להם הפסק אח"כ], כי דוקא עי"ז שהדבר בא מהתחתון ביותר, מתגלית אמיתיות ושלימות הענין, שזה דבר של קיימא, ובאופן גלוי דוקא – המעלה דספירת המלכות (שענינה גילוי באופן של קיימא...), שתתגלה בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו (ממלכות בית דוד), כידוע שהחידוש דגאולה הוא – גילוי אלקות למטה בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו, דירה לו (לעצמותו) יתברך בתחתונים, אשר בדירה ישנו העצם בגלוי. – ויל' שזהו גם השרש דתיבות "גאולה" ו"גולה" – מלשון גילוי.

ב. ויש לומר, שכשם שזה בנוגע לכללות ענין הגלות וגאולה, כך הוא גם בנוגע להמקום פרטי שנמצאים בו ב"חצי כדור התחתון" – שהיות שזה (ה"מקדש מעט"⁴) המקום ששם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה ובנין בית המקדש השלישי, "מקדש⁵ אד' כוננו ודיך"⁶.

דאף-על-פי שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – הרי כיון שזה נפעל על-ידי "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"⁷, ובפרט בסיום של זמן הגלות ע"י העבודה ד"פוצו מעינותיך חוצה" – יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, ההכנה בשלימותה לה"מקדש אד' כוננו ודיך",

עד שתיכף ומיד נעשה במקום זה הגילוי של "מקדש אד' כוננו ודיך" – שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע להביא לפועל, שלכל לראש נעשה הגילוי ד"מקדש אד' כוננו ודיך".

(1) ראה ויק"ר פ"ט, א. במדבר פ"ט, ג. וש"נ.

(2) לקו"ת בהעלותך לה, ג. וראה שיחת ש"פ אה"ק וש"פ אמור שנה זו.

(3) מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(4) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(5) בשלח טו, יז.

(6) וגם לפני זה הרי הוא "מקדש מעט". ולהעיר מ"התמים" (חוברת ב' ע' קכו [קי, ב]) דברי אחד מוקני חסידי האמיל בימי הצ"צ: מיום שנחרב ביהמ"ק וקד"ק עד אשר ירחם השל"ת וישלח לנו גואל צדק... ויבנה לנו את ירושלים וביהמ"ק עם הקד"ק, הנה ליובאוויטש הוא ירושלים שלנו, והבית הכנסת אשר כ"ק אדמו"ר מתפלל בו הוא ביהמ"ק שלנו וכו'.

(7) תניא רפ"ז.

"ימות המשיח"

"כל עניני הנאולה התחילו כבר"

(שיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א)

מוסף מיזחד לג' תמוז

לקט משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

בענין מהות התקופה והרגע בהם אנו נמצאים

מבואר בכמה מאמרי חסידות הענין ד"פנו אלי עורף ולא פנים", שיתכן שיעמדו באמצע היום בסמוך ממש לאוצר גדול, והשמש בתוקפה זורחת, ועומדים בעיניים פקוחות, ואעפ"כ לא יראו את האוצר – כי מביטים לצדדים!

והיכן ישנו אוצר גדול יותר מאשר האוצר שאליו חיכו בכל הדורות – ביאת משיח צדקנו, ואוצר זה עומד בגלוי, בעצם היום, כשהשמש זורחת בכל תוקפה ויש אור – ואעפ"כ לא מבחינים בו כי מביטים לצדדים, עסוקים בענינים אחרים

("ביזי" – כפי שאומרים פה), ובמילא לא רואים את האוצר...

(קטע משיחת ש"פ וארא ה'תש"ל – בלתי מוגה, תרגום חפשי)

"ילך וישוב לביתו"!

ובנוגע לפועל: מן הראוי שכא"א יוסיף במצות הצדקה, וחלק מזה – לזכותם של יהודי א"י (כדי שיתוסף בשמירת הקב"ה עליהם – "לא ינום ולא יישן שומר ישראל"), ובמיוחד – לזכותם של חיילי "צבא הגנה לישראל", שאינם מתחשבים עם חשבונוניהם הערמומיים של הפוליטיקאים והמדינאים, אלא הם עומדים במסירת נפש ממש להגן על אה"ק והדרים עלי', ובזכות מצות הצדקה (שמקיימים לזכותם) יתוסף בהגנתם ע"י "ה' אלקי הצבאות".

ונוסף לזה – יתנו חלק מהצדקה לזכותם של ה"מדינאים", שיצאו סוכ"ס מהגלות הפנימי והעצמי אצל היצה"ר, "אל זר אשר בקרבך" (שכתוצאה מזה מפחדים הם מהגוים כו'), ויזכרו שהם שייכים לעם אלקי אברהם יצחק ויעקב, וגם להם ניתנה התורה ומצוותי', עליהם נאמר "וחי בהם", והוראת התורה היא – שכאשר מדובר אודות ענין הכרוך עם פיקוח נפש, צריכים לשאול את חוות-דעתם של המומחים לדבר, ובענינו – אנשי הבטחון, שדעתם ברורה שהיו צריכים לסיים כבר את מבצע "שלום הגליל", ועכ"פ – לסיימו עתה.

ואף-על-פי שקשה לתבוע מהם שיעמדו בתוקף המתאים ל"גאון יעקב", הרי יכולים לתבוע מהם דבר קל יותר מזה (ובפרט על-ידי-זה שיתנו צדקה לזכותם) – שלא יתערבו כלל בעניני בטחון!

וכמדובר פעם בארוכה אודות מ"ש בתורה שבכתב (שאפילו הצדקים מודים בזה) בנוגע לאופן הנהגת המלחמה – שקודם היציאה למלחמה הכריזו "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו". ולכאורה אינו מובן: כאשר הולכים למלחמה צריכים ריבוי אנשי צבא, ומובן, שכאשר נוסף עוד איש צבא, הרי זה מוסיף בנצחון המלחמה. וא"כ, מדוע אומרים "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו" – לכאור', מוטב לפעול עליו שלא יהיה "ירא ורך הלבב"?

והתשובה לדבר – בפשטות: התורה מתחשבת עם טבע בני אדם, ולכן, כאשר מדובר אודות "איש הירא ורך הלבב", אין אפשרות להקדיש זמן כדי לחנכו שלא יהיה "הירא ורך הלבב", כי החינוך לזה דורש זמן רב, והיציאה למלחמה צריכה להיות תיכף ומיד, ולכן אומרים לו "ילך וישוב לביתו", כדי שלכל הפחות לא יפריע לנצחון המלחמה – "לא ימס את לבב אחיו כלבבו".

ועד"ז בנוגע לענינו: היות שאין זמן לחנך את ה"מדינאים" שיעמדו בתוקף המתאים ל"גאון יעקב" [ובפרט כאשר הוא מחזיק את עצמו ל"חכם מכל האדם", והראי' – שבחרו בו לשבת על ה"כסא"] – מבקשים מכל א' מהם: תעשה טובה לעם ישראל ושב בביתך, "ילך וישוב לביתו"; ישלמו לך "פנסי", יתנו לך מכונית פרטית עם נהג צמוד, יקחו אותך לטיולים, יקחו אותך לשיבות המפלגה וכו' וכו' – העיקר שלא תתערב בענינים שאין לך שום מושג בהם, ואל תחווה את דעתך בעניני בטחון באופן הפכי מדעתם האחידה של כל אנשי הבטחון, תן למומחים בעניני בטחון לטפל ולקבוע כיצד להתנהג ע"פ שיקולים בטחוניים!

(משיחת ליל ג' תמוז ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

כוננו ידך" במקום זה ("שבע מאות ושבעים") שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, הסך-הכל דכל עבודתו (כנ"ל).

ודוקא על-ידי סיום העבודה בחצי כדור התחתון – "מעלין" ומגלין את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו ידך", כולל גם הגג של הבנין, אשר "מלך המשיח" . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם"8 – כל זה "מתעלה" (נפעל) על-ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

ותיכף ומיד ממש – "ארו עם ענני שמיא"9 – כל בני-ישראל "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"10, נמצאים בארצנו הקדושה, ביחד עם בית המקדש השלישי שישנו כאן, ולוקחים את כל זה ביחד עם "כספם וזהבם אתם"11, העבודה דאהבת ה' ויראת ה'12, שזה כולל את כל מצוות עשה וכל מצוות לא תעשה"13.

ג. הלימוד מכל זה:

בעמדנו בזמן ומקום זכאי – בחודש השלישי, ובית משולש, בית תורה תפלה ומעשים טובים (ה"חוט המשולש" דתורה, עבודה וגמילות חסדים), ושם גופא, ביום דכ"ח סיון – כשעומד בגלוי הכח של כל חודש השלישי (ג' פעמים ג' פעמים ג'), שענינו: המשכת וגילוי אלקות למטה באופן של קיימא –

מקבל כל יהודי תוספת כח וחיזוק לקיים השליחות דדורנו זה – שעליו ישנו השליחות והאימרה של כל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שצריכים לעמוד "הכן כולכם"14 לקראת קבלת הגאולה האמיתית והשלימה, ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל.

ולהיות שזוהי השליחות דדורנו זה – החידוש של ה"תלמיד ותיק" שבדורנו (אשר כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני) – מובן, שאפילו כאשר ילד קטן בימינו אלה אומר שהוא מאמין ומבקש שיבוא המשיח – ה"ז חידוש אמיתי בתורה, עד שזה נעשה חלק מן ה"חידוש תורה" ש"מאתי תצא"15, מהקב"ה עצמו, שכן הקב"ה מסכים למילים והבקשות של בני' – "נער ישראל ואוהבהו"16, והקב"ה מגלה אהבתו בפשטות ממש, באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

ובפרט שיש לכך סיוע מכל עניני העולם – "ברבים היו עמדי" – כך שכל עניני העולם מסייעים ומולכים למטרה אחת ויחידה: הגאולה האמיתית והשלימה.

[התפללו תפלת ערבית, ולאחר התפלה המוסיף"17 כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

- (8) ילקוט שמעוני ישעי' רמז תצט.
- (9) דניאל ז', יג. סנהדרין צח, א.
- (10) בא יו"ד, ט.
- (11) ישעי' ס, ט.
- (12) ראה תו"א ר"פ וישב.
- (13) ראה תניא פ"ד.
- (14) אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט.
- (15) ישעי' נא, ד. ויק"ר פ"ג ג.
- (16) הושע יא, א.
- (17) לאחר התפלה הכריז הגבאי שי' שכעת תהי' הפסקה ואח"כ יחלק כ"ק אדמו"ר שליט"א את הקונטרס והשטרות לצדקה. וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר (בחיוך): במקום לעשות הפסקה, נעשה עכשיו המשך (עד שיגיעו הקונטרסים). וראה לקמן בהשיחה. המו"ל.

ד. נוסף לכך שכ"ח סיון הוא המשך לכ"ז (זך) סיון, שהכוונה בזה בעיקר בנוגע לעבודתו של היהודי בעולם (עד לחצי כדור התחתון), הרי זה גם הכנה והקדמה להיום שלאחריו – כ"ט סיון, ערב ראש חודש (תמוז), שבו מדובר בעיקר אודות ההתאחדות של יהודי עם הקב"ה (שבא בכח מהעבודה בכ"ח סיון).

והענין בזה: בערב ראש חודש אור הלבנה הוא בהעלם לגמרי כהכנה לקראת מולד החודש בראש חודש. ובלשון הכתוב¹⁸: על-ידי "יפקד מושבך" (העלם הלבנה) בערב ראש חודש ("מחר חודש"), נפעל ה"זנפקדת" (מולד הלבנה בראש חודש), יחוד שמשא וסיהרא¹⁹.

ובעבודת השם דבנ"י – שדומין ללבנה ומונין ללבנה²⁰: בערב ראש חודש נפעלת שלימות בעבודת היהודי, כאשר הוא עומד בתכלית הביטול (בדומה ללבנה שמצויה אז בהעלם), וזה מביא תיכף את העלי' של הנשמה ("זנפקדת") – היחוד וזיווג דכנסת ישראל (מלכות, סיהרא) והקב"ה ("ז"א, שמש), וכך גם היחוד של כל יהודי בתור יחיד ("אתם תלוטו לאחד אחד"²¹) עם עצמות ומהות – כך שהם נעשים מציאות אחת ממש, באחדות אמיתית – "והיו לבשר אחד"²², עד לאופן של יחיד²³, עד – למעלה אף מיחיד.

שאו הרי בודאי לא שייך ענין של הפסק ח"ו²⁴, שכן אדרבה: ישנו דוקא רק ענין של התאחדות, והתאחדות בתכלית השלימות.

ונוסף על ענין ההתאחדות (בין בנ"י עם הקב"ה) ב"והיו לבשר אחד" – ישנו ענין נוסף ב"והיו לבשר אחד": התוצאות שיוצאים מזה – שנולדים "תולדות" – "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"²⁵,

עד למעשים טובים (שאינם דבר נפרד מן "והיו לבשר אחד", אלא מעשים טובים) שעל-ידם נעשה יהודי (בגופו ונשמתו) "שותף להקב"ה" (באופן של התאחדות) בכל עניניו של הקב"ה, כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר, כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל יהודי, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, וצריך להגיע כביכול לכך שכל יהודי יסכים לזה, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם"²⁶, אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל [. . .] שגאולה היא מלשון גילוי – הגילוי דאלופו של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י עבודת היהודי בגלות).

(מתוך קונטרס כ"ח סיון ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

אשה" – כי כל א' צריך להתנהג באופן המתאים כפי שנבדא ע"י הקב"ה, ה"גבר" – באופן המתאים לגבר, וה"אשה" – באופן המתאים לאשה.

ולכן, כאשר האשה "הופכת" את סדר החיים שלה, ומחליטה שכדי להראות ולהוכיח שהיא הגיעה לתכלית השלימות חייבת היא לעסוק בתפקיד של איש, ולהגיע למעמדו של האיש המסוגל לבנות "קריירה" באופן כך וכך – הרי זה היפך הציווי ד"לא יהי' כלי גבר על אשה", וזהו היפך השלימות של האשה, כי שלימות מתבטאת בניצול הכחות והאפשרויות שניתנו לה בתור אשה.

ועפ"ז מובן שהדרך לקבל את ברכותיו של הקב"ה, כולל השגת סיפוק נפשי באופן אמיתי – הרי זה דוקא כאשר כל אדם מנצל את הכחות שניתנו לו במילואן, היינו, שהוא ממלא את התפקיד והשליחות שהקב"ה הטיל עליו, האיש – בתפקידים שלו, והאשה – בתפקידים שלה (ולא ע"ז שמנסה לחקות את השני).

וזהו ה"זכות" האמיתית של כאו"א, הן איש והן אשה, ובה תלוי הסיפוק וההצלחה האישית – כאשר כאו"א הולך בדרך המתאימה לטבעו וכשרונותיו ואפשרויותיו שניתנו לו ע"י הקב"ה, ומנצלם בתכלית השלימות.

ג. והנה, כאשר כל אדם מתנהג בהתאם לכחות שניתנו לו, ובהתאם לתפקיד שהוטל עליו – הרי זה שולל גם לבטים-אישיים הנוצרים בין רצון א' למשנהו, כי הוא מתנהג בהתאם לטבע שהטביע בו הקב"ה.

ובודאי שע"ז נשלל כללות ענין הקנאה – "לא תחמוד"⁴ (ועאכו"כ בנוגע לגניבה וגזילה), כי הוא יודע ששלימותו מתבטאת בזה שהוא מנצל את הכחות שניתנו לו ע"י הקב"ה, ואינו חושב כלל אודות מעמדו ומצבו של הזולת (לנסות להידמות אליו), כי הוא "שמח בחלקו"⁵.

והסיבה לזה שהוא "שמח בחלקו" אינה משום שאין לו ברירה אחרת (כי אינו מסוגל להידמות לחבירו) – הקב"ה נותן לו את כל הברירות האפשריות, ואעפ"כ בוחר הוא (או היא) להראות ולבטא את שייכות ל"עם חכם ונבון" [שחכמתו קשורה ונלקחת מחכמתו של הקב"ה, שנתגלתה לכאו"א מישראל ע"י התורה – חכמתו של הקב"ה, ותורה זו נעשתה אצלו (או אצלה) "תורת חיים" ו"תורה אור", היינו, הוראה המאירה את חיי היום-יום], ע"ז שיודע ומרגיש שהאושר הכי גדול שנפל בחלקו הוא – שיכול לנצל את הכחות שניתנו לו ע"י הקב"ה.

(משיחת כ"ב סיון ה'תשמ"ב – לתלמידות המסיימות ד"בית רבקה" תחי' – בלתי מוגה)

(5) אבות ד, א.

(4) יתרו כ, ד.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ת ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"ה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ת ר' **שמואל** שי' והרה"ת ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

(22) בראשית ב, כד.

(18) שמואל-א כ, יח.

(23) ראה תו"א וארא נח, ב ואילך. ובכ"מ.

(19) ראה דרושי מחר חודש – סה"מ תקס"ז ע' מה

(24) ראה לעיל הערה 17.

ואילך. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

(25) פרש"י ר"פ נח.

(20) סוכה כט, א. ב"ר פ"ג, ג. זח"א רלו, ב.

(26) ראה לעיל ס"ב.

(21) ישעי' כז, יב.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' **יצחק** ב"ר **יחזקאל** ע"ה **בן זכרי'** – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"ה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

תכונה שעוברת מדור לדור

א. בנוגע לכניסה לארץ (כפשוטה) – מודגשת מעלתן של נשי ישראל:

בהמשך הפרשה מסופר שהענין ד"ש"לח לך אנשים ויתורו גו"ה הסתיים בצורה בלתי רצויה (היפך רצון הקב"ה), אבל ענין זה לא היה קשור לנשי ישראל, כמפורש בתושבע"פ ש"על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים, לפי שהן היו מחבבות את הארץ".²

זאת אומרת, שנשי ישראל עמדו ברצון תקיף להכנס לארץ – גם כאשר שמעו (מפי המרגלים) שהדבר כרוך בקשיים רבים.

ומובן, שתכונה זו ("שהן היו מחבבות את הארץ") עוברת מדור לדור, מאם לבת, ועד לדורנו זה, דדא דעקבתא דמשיחא – ולכן, עומדות נשי ובנות ישראל ברצון תקיף לזכות להכנס לארצנו הקדושה במהרה בימינו ממש, וכתוצאה מזה – עושות הן את כל התלוי בהן כדי למחר ולזרז את הכניסה לארץ בגאולה העתידה.

שלילת הטענה ל"שיון זכויות" בין האיש לאשה

ב. [.] האמור לעיל אודות מעלתן המיוחדת של נשי ובנות ישראל - מבטל ושולל מכל וכל את טענתם של אלו הרוצים לבלבל את נשי ובנות ישראל ברעיון של "שיון זכויות", היינו, שהאשה צריכה לתבוע שיעניקו לה זכויות שוות כמו זכויות האיש - כי אדרבה: התורה מדגישה את גודל הזכות והאחריות שניתנו לנשי ובנות ישראל דוקא.

"שיון זכויות" אמיתי הוא - כאשר כאו"א מגיע לתכלית השלימות בהתאם לכשרונות ולאפשרויות שניתנו לו ע"י הקב"ה, ולכן, האיש צריך לעסוק בתפקידים שניתנו לאנשים, והאשה צריכה לעסוק בתפקידים שניתנו לנשים, ואין כל סיבה שהאשה תנסה לחקות את האיש, ולעסוק בתפקידים השייכים לאנשים.

ואדרבה: כאשר האשה מנסה לחקות את האיש, ודורשת שיתנו לה תפקידים שווים לתפקידיו של האיש - הרי עי"ז גורמת היא ליצירת פער-חברתי ואי-שיון זכויות, כי ע"י הרדיפה אחרי תפקידיו של האיש מדגישה היא בעצמה שמעמדה של האשה הנו בדרגא פחותה ממעמדו של האיש, ולכן דורשת היא לקבל את תפקידיו של האיש, כדי להצדיק בכך את עצם קיומה!

גישה זו, לפגוע במעמדו של אדם מסויים, אשה או איש - היא היפך התורה, ולכן, אסור לאשה לנסות לחקות את האיש ולעסוק בתפקידים שלו - כי עי"ז פוגעת היא במעמדה של האשה, שכאילו אין לה זכויות משלה, ולכן זקוקה היא לרדוף אחרי זכויות האיש.

וזהו גם א' הטעמים לציווי התורה³ "לא יהי' כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת

(1) ר"פ שלח.

(2) פרש"י פינחס כו, סד.

(3) תצא כב, ה

מעולם לא היה הענין שיכולים לשאול "וכי בכדי חנטו חנטייא"

הקטע שלפנינו נעתק מלה במלה מתוך סרט ההקלטה של התוועדות י"ב תמוז ה'תשמ"ה ותורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" * - בלתי מוגה

[.] רחמנא ליצלן לומר שהי' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים" מכיון ש"זרעו בחיים"¹, כאשר ישנם חסידים שלומדים את החסידות שלו ועוסקים - ממלאים את תקנותיו, אזי הוא בחיים ממש כאן למטה מעשרה טפחים!

נשאלת השאלה שאחרים שואלים, כפי שהגמ'¹ כבר מבהירה זאת ואומרת: "וכי בכדי חנטו חנטייא וכו'?" הרי היתה לוי' ו"חנטו חנטייא" וכו'?

הגמ' יודעת זאת וכותבת את-זה, והמסקנא היא שיש לדעת ש"הוא בחיים", וכל זמן ש"זרעו בחיים" - שזה הרי יהי' עד ביאת משיח, וגם לאחר ביאת משיח הרי ילמדו את החסידות שלו, ויקייים "הקיצו ורננו שוכני עפר"² והורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו, אע"פ שיהי' אז גם לימוד התורה, תורה חדשה מפי משיח צדקנו - ביחד עם זה כל חסיד ילך עם הרבי שלו, וכולנו, כאו"א מאיתנו, נלך עם הרבי שלנו עם נשיא דורנו.

ובאופן שכבר עכשיו "הוא בחיים", ומעולם לא היה הענין שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא" ואמרו קדיש וכו' וכיו"ב, אזי הגמ' ידעה זאת והגמ' הביאה את-זה ופסקה שידעו ש"הוא בחיים" ו"זרעו בחיים" עם כל הענינים השייכים לזה.

* ההדגשות הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק'. הקטע האחרון בא באותיות גדולות מהרגיל לצורך הדגשתו.
(1) תענית ה, ב: "יעקב אבינו לא מת . . . וכי בכדי ספרו ספדנייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא . . . מקרא אני דורש, שנאמר (ירמ' ל, י"ד) ואתה על תירא עבדי

יעקב נאום ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרוחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וכן בפרש"י שם: "ויחי יעקב", "חי הוא לעולם".
(2) ישעי' כו, יט.

מה עונה יהודי כששואלים: הרי "ספדו ספדנייא"?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הגמרא אומרת** ש"יעקב אבינו לא מת", ומסבירה מדוע - כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

במשך כל הדורות אין אף נקודה בזמן ונקודה במקום שהי' בה הפסק ב"זרעו בחיים", רחמנא-ליצלן, שאזי יעקב אינו חי - רחמנא ליצלן, הי' לא תהי'!

התורה אומרת שההוכחה היחידה לכך ש"הוא בחיים" היא מתי ש"זרעו בחיים", ש"זרעו" הכוונה לכל יהודי - אנשים נשים וטף, שהם כולם זרעו של יעקב.

[. וכאשר שואלים יהודי: כיצד אתה יכול לומר ש"יעקב אבינו לא מת", הרי "ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא" עם כל שאר העניינים?

עונה הוא: "אנא קרא קדיש"! אינני יודע משום "קונצים" ופוליטיקות ("קיינע קונצן און קיינע פאליטיק").

ועל מה שמקשים - הרי היו כל העניינים הנ"ל? עונה הוא: אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים - "אנא קרא קדיש", ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה שכתוב בתורה: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

(משיחת ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תנש"א - בלתי מוגה)

(* ע"פ רשימה פרטית של כמה מהתמימים שי"ל על-ידי "קבוצת תלמידי בית המדרש אהלי תורה" ברוקלין נ.י. ה'תנש"א. עוד משיחה זו ראה בסה"ש (***) ראה הע' 1 שבעמוד הקודם. תנש"א ח"א ע' 225.

הוא פסק על עצמו

וי"ל, דע"י שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו הי' שקול כמשה בדורו, עי"ז פסק בעל המאמר את הדין על עצמו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

(מקונטרס פורים קטן - תשנ"ב)

(16) ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "דין וחשבון" (דין ואח"כ חשבון) - ע"פ דברי המשנה (שם מט"ז) ש"נפרעין ממנו מדעתו ושלא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חברו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשבון" בנוגע למצבו הוא (ראה לקו"ש ח"ו ע' 283. וש"נ).

הוא חי!

הקטע שלפנינו נעתק מלה במלה מתוך סרט ההקלטה של התוועדות ט"ו תמוז ה'תשמ"ה, ותורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" - בלתי מוגה

. . [הספרים] צריכים לחזור לבית אגודת חסידי חב"ד, לאותה קומה - לאותו חדר ולכל הקומה היכן ש[כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא] הבעל הבית עד עכשיו, ולא היתה שום ירושה וחלוקה כלל; כדי שתהי' חלוקה או ירושה צריכים להתאסף בית דין, והב"ד צריכים לאמוד ולחלק, ויש לעשות זאת בהסכם כל היורשים - כל עניינים אלו לא היו עד היום הזה, ובעזר ה' גם בעתיד לא יהיו

- מכיון שהוא חי!!

(* התיבות שבאו בסוגריים מרובעות הם הוספות המו"ל להבנת המדובר. כשומר כ"ק אד"ש מה"מ את השורה האחרונה בקטע ("ווארום הוא חי") הגביה את קולו הק' במאוד.

"נשמתו בי"!

לאחר הסתלקות כ"ק אדנ"ע אמר פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר שאינו אומר אודות אביו "נשמתו עדן", שכן, לשם מה לומר "נשמתו עדן" כשנקל וטוב יותר לומר "נשמתו בי".

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א): כך גם על הרבי - אינני אומר "נשמתו עדן", אלא "נשמתו

בי"!

(משיחת חג הפורים ה'תשי"א - בלתי מוגה)

"רגלים" ו"ידיים" בעולם דלמטה

ובימינו אלו: מכיון שנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נמצא ב"עולם האמת" - זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "רגלים" ו"ידיים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהי' בהצלחה - צריך הדבר להעשות באופן מאורגן, ולכן, ישנו אחד, אשר "עבד לעם הזה נתתיך", שתפקידו לארגן פעולות אלו.

(משיחת י"א ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לע"ג האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר חצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש